

De Bende van de Blauwe Bergen

Alle 63 titels van Arendsoog

1. Arendsoog
2. Witte Veder
3. Het raadsel van de Mosquitovallei
4. Arendsoog in de knel
5. De Bende van de Blauwe Bergen
6. Arendsoog knapt het op
7. Arendsoog en de verdwenen rivier
8. Het spook op de spoorbaan
9. Arendsoog grijpt in
10. Pas op, Arendsoog!
11. De smokkelaars van de Rio Malo
12. De geest van de Eenzame Wolf
13. Texas-Arendsoog
14. Het testament van Tobi Thomson
15. Arendsoog in geheime dienst
16. Het veeland in gevaar!
17. Het geheim van Bad Man's hut
18. De Gemaskerde Ruiters
19. De jacht op de grijze hengst
20. Arendsoog en de goudkoorts
21. Het geheim van de zonderling
22. De strijd om Sam Peony-bridge
23. De stad van de verdwenen cowboys
24. Een hinderlaag voor Arendsoog
25. Arendsoog en het blaffende zand
26. De spookranch
27. Tweemaal Arendsoog
28. Arendsoog en de Mississippi-Duivels
29. Good luck, Arendsoog
30. Een amulet voor Arendsoog
31. Arendsoog en de vloek van Arbaz
32. Het raadsel van de C-ranch
33. Terreur over Texas
34. Schoten om middernacht
35. Dollardans in Cannon Field
36. Geen alibi voor Arendsoog
37. Arendsoog zet een val
38. Arendsoog en de Duncan-dollars
39. ... alias Arendsoog
40. De sheriff van Wurdig
41. Mexicaans avontuur
42. Arendsoog... om oog
43. Kogels als losgeld
44. Vraagtekens voor Arendsoog
45. Arendsoog in duplo
46. De wraak van Grissom
47. Een erfenis voor Arendsoog
48. Arendsoog en het geheim van het Gouden Graf
49. Arendsoog en de 'Avondmannen'
50. De verdwijning van Arendsoog
51. Arendsoog en de man zonder verleden
52. Arendsoog en het Murdock-mysterie
53. Op leven en... lood
54. Arendsoog... vogelvrij!
55. Arendsoog en het FRAME-komplot
56. Arendsoog en de Kansas-kidnap
57. Arizona-Arendsoog
58. Het monsterverbond
59. De schat van Medusa
60. De grote grondroof
61. Jacht op een 'schaduw'
62. Lightfeet ontvoerd!
63. Arendsoog... premiejager?

*De Bende
van de
Blauwe Bergen*

J. Nowee

Oorspronkelijk uitgegeven door: Malmberg, 1951

© J. Nowee, 1951

© Illustraties: Studio Teles

© Nederlandse uitgave: Overamstel uitgevers bv, Amsterdam 2015

© Omslagbeeld: J. Huizinga

Omslagontwerp: baqap

ISBN 978 90 499 1005 1 (paperback)

ISBN 978 90 499 1119 5 (hardback)

ISBN 978 90 499 1067 9 (e-book)

NUR 280

www.overamsteluitgevers.nl

Alle rechten voorbehouden.

Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd en/of openbaar gemaakt door middel van druk, fotokopie, microfilm of op welke wijze ook, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

HOOFDSTUK I

De brief

‘Hm!’ zei Arendsoog.

‘Wat is er?’ vroeg zijn moeder, terwijl ze een draad inoogde, om een knoop aan een shirt te zetten.

‘Ik weet niet, wat ik hiervan denken moet,’ antwoordde Arendsoog.

‘Waarvan?’

‘Van deze brief. Moet u horen:

Beste Stanhope,

Je zult wel vreemd opkijken, van mij een brief te ontvangen. Maar daar is een heel goede reden voor. Ik zit namelijk met een zeer moeilijk geval. Ik weet er zelf geen oplossing voor. En daarom wist ik niet beter te doen, dan de raad in te winnen van de man, die ons bij die geheimzinnige geschiedenis van de Mosquitovallei zo goed heeft geholpen. Het lijkt me echter niet gewenst, je per brief verder in te lichten. Bovendien kun je een en ander beter horen van degene, die er het nauwste bij betrokken is. Als de zaak niet zo ernstig was, zou ik er niet over gedacht hebben, over je wellicht kostbare tijd te beschikken. Maar nu durf ik je te vragen, of je zo gauw mogelijk naar Canon-city* wilt komen. Op mijn ranch zul je dan de man ontmoeten, die je hulp zo dringend nodig heeft. Ofschoon ik overtuigd ben, dat ik niet tevergeefs een beroep op je doe, verzoek ik je toch even te willen telegraferen, of je al dan niet komt.*

Want in het laatste geval hoeft mijn logé dan niet langer te wachten. Ik moet je de groeten doen van mijn vrouw en vooral niet te vergeten van de kleine John.

John Newland

* Zie: Het raadsel van de Mosquitovallei.

Wel, wat zegt u daarvan, moeder?’

Mrs. Stanhope had aandachtig geluisterd, toen haar zoon de brief voorlas, en keek nu peinzend voor zich uit.

‘Ja, wat zal ik daarvan zeggen, jongen,’ antwoordde ze dan. ‘Ik vind het vervelend, je misschien weer voor een lange tijd te moeten missen. Maar toch meen ik, dat je Newland niet in de steek kunt laten. Je moet er heen, Bob.’

‘Zo denk ik er zelf ook over,’ zei Arendsoog. ‘Ik weet alleen op geen stukken na, hoe lang ik weg zal blijven. De vorige keer viel het ook tegen.’

‘Dat is zo. Maar vergeet niet, dat het je toen toch maar gelukt is, die arme Dan Stevens te bevrijden en zijn goudmijn te redden uit de handen van die bandieten.’

‘Maar u ziet hier het gevolg al: Newland denkt, dat ik geweldig sterk ben in het oplossen van raadsels.’

‘Misschien ben je dat ook wel,’ glimlachte Mrs. Stanhope.

‘O nee! Helemaal niet! Ik ben geen detective! Ik ben maar een heel gewone koeiendrijver...’

‘Maar een die het heel goed meent met zijn medemensen, en die over de hulp beschikt van een beste vriend...’

‘O ja! Als ik Witte Veder niet had... Zeg moeder, wat denkt u, zou ik Witte Veder meenemen naar Canon-city?’

‘Het staat dus al vast, dat je gaat?’ lachte Mrs. Stanhope.

‘Natuurlijk. Ik moet wel. Ik kan mijn vrienden niet in de steek laten.’

‘Ik zou je aanraden, Bob, om het niet te doen.’

‘Niet te gaan?’ vroeg Arendsoog verwonderd.

‘Ach nee! Dat bedoel ik niet. Ik zou Witte Veder niet meenemen.’

‘Maar ik kan zijn hulp nodig hebben.’

‘Dan kun je hem altijd nog over laten komen.’

‘Maar het lijkt me beter, dat hij uit de eerste hand hoort, wat de moeilijkheden zijn.’

‘Dat is zo. Maar het is best mogelijk, dat niet iedereen hoeft te merken, dat jij je er mee bemoeit. En je weet zelf, dat jullie samen dadelijk in de gaten lopen.’

‘Daar hebt u gelijk in. Goed, dan ga ik voorlopig alleen. Het zal niet meevallen, die lange tocht alleen.’

‘Je kunt toch gedeeltelijk met de trein nu?’

‘Ja, in Dorwan kan ik de zijlijn pakken. Met een paar keer overstap-

pen kom ik per spoor helemaal in Palmida. Daar kan ik de postwagen nemen naar Canon-city.'

'Dus je neemt geen paard mee?'

'Nee, ik laat Lightfeet thuis. In Canon-city huur ik wel een paard. Als ik Lightfeet nodig heb, kom ik hem halen, of ik laat hem door Witte Veder meebrengen.'

'Ja,' zei Mrs. Stanhope, 'dat lijkt me de verstandigste weg. Op deze manier reis je vlugger ook. Nu, ik ben benieuwd, wat er aan de hand is. Je houdt me toch op de hoogte, Bob?'

'Natuurlijk moeder. U ziet me gauw terug, of u krijgt een brief. Het zal er natuurlijk van afhangen, wat ik moet doen.' Met deze woorden stond Arendsoog op om naar buiten te gaan. Jim, zijn voorman, was bij het slaaphuis bezig, een zadel te herstellen.

'Weet je ook, waar Witte Veder uithangt?' vroeg Arendsoog hem.

'Die is achter in de stal en kijkt zijn uitrusting na,' antwoordde Jim.

'Waarom doet hij dat zo opeens?' vroeg Arendsoog verwonderd.

'Dat heb ik hem ook gevraagd,' zei Jim glimlachend. 'Hij zei, dat hij wel gauw op reis zou moeten.'

'Is die knaap helderziende?' riep Arendsoog verbaasd uit.

'Hoezo?' vroeg Jim.

'Wel, omdat de kans erg groot is, dat hij op reis moet. Om te beginnen ga ik morgen al weg.'

En Arendsoog vertelde Jim in korte trekken, wat er in de brief van Newland stond. Daarna ging hij naar de stal, waar hij inderdaad Witte Veder druk bezig vond.

'Ik moet op reis, Witte Veder,' begon Arendsoog.

'Mij wel denken,' antwoordde de Indiaan kalm. 'Mij denken, mee moeten. Daarom uitrusting nakijken.'

'Maar waarom denk je dat dan? Ik wist het zelf tien minuten geleden nog niet eens!'

'Brief komen...'

'Dat is toch niets bijzonders? Ik ontvang wel meer brieven.'

'Mij horen zeggen, brief uit Canon-city. Mij voelen, moeten van Newland zijn. Mij voelen, dan moeilijkheden zijn.'

'Nou, je hebt inderdaad gelijk!' lachte Arendsoog. 'Newland schrijft me, dat er iemand in moeilijkheden zit. Wie het is, weet ik niet. Maar ik moet er persoonlijk heen. Newland kan het niet per brief uitleggen, naar het schijnt.'

'Jij morgen gaan?'

‘Ja. Alleen.’

‘Dat zeer verstandig. Samen iedereen dadelijk weten, wie wij zijn.’

‘Jij hebt aan het raam staan te luisteren, toen ik met moeder praatte, knaapje!’

‘Arendsoog wel weten, mij niet zoiets doen bij beste vriend!’ verweerde de Indiaan zich verontwaardigd.

‘Maar hoe kun jij dan weten, dat mijn moeder daar ook zo over denkt?’

‘Waarover?’

‘Over dat samen gaan van ons.’

‘Mij dat niet weten. Mij voelen, zo moeten.’

‘Nou, je hebt in ieder geval al weer gelijk. Maar ik hoop je gauw over te laten komen.’

‘Dat mij ook hopen. Daarom uitrusting nakijken.’

‘Je zult met de trein moeten reizen. Dat bespaart tijd.’

‘Mij al eerder in wagen met ijzeren paard er voor geweest, toen mij naar paters ging, om christen te worden.’

‘Maar je hebt er een hekel aan, is het niet?’

‘Mij liefst op levend paard zitten,’ gaf de Indiaan toe. ‘Maar als nodig zijn...’

‘Goed. Ik ga nu zelf alles in orde brengen, en Jim instructies geven. Er moet nog een kudde vervoerd worden, die ik pas verkocht heb. Maar dat kan ik veilig aan Jim overlaten’

Arendsoog ging naar het woonhuis terug, waar hij een nieuwsgierige Ann aantrof, die natuurlijk het naadje van de kous moest weten. Maar Bob kon zijn zuster niet meer vertellen, dan wat er in de brief stond.

‘Hè, ik wou, dat ik mee kon gaan!’ zuchtte ze. ‘Ik heb best weer zin in een avontuurtje!’

‘Je moet niet denken, dat het allemaal zo goed afloopt, als toen je op eigen houtje naar Dorwan ging, om Bob te helpen!’^{***} waarschuwde haar moeder.

‘Dat weet ik ook wel. Maar ik zou het heerlijk vinden!’

‘Kind, je weet nog niet eens, wat er aan de hand is.’

‘Ik ben toch geen kind meer!’ riep Ann verontwaardigd.

‘Pfoe!’ lachte Arendsoog. ‘Met heel je zeventien jaren ben je eigen-

* Zie: Witte Veder.

** Zie: Arendsoog in de knel.

lijk nog maar een blaag!’

‘En ik vind jou een engerd van een broer!’ gilde Ann woedend. ‘Is dat je dank, dat ik je toen uit de gevangenis heb gehaald?’

‘Dat deed Witte Veder.’

‘Als ik Witte Veder niet verlost had, was je er nooit uitgekomen!’

‘Nooit is misschien wel wat te veel gezegd. Maar ik moet toegeven, dat je me toen aardig geholpen hebt.’

‘Nu dan?’

‘Ik herhaal, dat het allemaal niet zo van een leien dakje kan gaan als toen.’

‘Dat begrijp ik. Maar toch zou ik best met je mee willen.’

‘Er komt niets van in,’ besliste Arendsoog, en daarmee was die zaak afgelopen.

HOOFDSTUK 2

Een moeilijk geval

Met een zucht van verlichting liet Arendsoog zich voor het woonhuis van de Double Cross-ranch uit het zadel glijden. Hij werd dadelijk luidruchtig begroet door de kleine John Newland, die dolblij was, zijn held weer te zien. Op zijn lawaai kwamen zijn moeder en vader, vergezeld van een vreemdeling, naar buiten gelopen.

‘Hallo, Stanhope!’ riep Newland. ‘Blij je te zien!’

‘Heb je mijn telegram ontvangen?’ vroeg Arendsoog, terwijl hij handen schudde.

‘Ja hoor. En wij zijn je erg dankbaar, dat je zo gauw gekomen bent. Dit hier is Don Esteban de Valorga, de eigenaar van een rancho op de grens van Mexico.’

‘Hoe maakt u het?’ vroeg Don Esteban in perfect Engels.

‘Laten we maar gauw naar binnen gaan,’ zei Newland. ‘Je zult wel trek hebben, Stanhope.’

‘En of!’ zuchtte Arendsoog.

‘We hebben met het eten gewacht,’ vertelde Mrs. Newland. ‘We kunnen zo beginnen.’

Na het eten gingen de mannen op de veranda voor het huis zitten en rolden een sigaret.

‘En,’ begon Arendsoog dan, ‘vertel me nu eens, wat de moeilijkheid is.’

‘Zoals ik al zei,’ antwoordde Newland, ‘is Don Esteban de eigenaar van een grote ranch.’

‘Veediefstallen?’ veronderstelde Arendsoog.

‘Dat niet zo zeer,’ zei Newland. ‘Maar ik geloof, dat u het hem beter zelf kunt vertellen, Don Esteban.’

‘Graag,’ antwoordde Don Esteban. ‘Natuurlijk heeft mijn rancho van tijd tot tijd onder veediefstallen te lijden. Ik zou zo zeggen, dat bijna iedere ranch daar wel eens last van heeft. Vooral, als die, zoals de mijne, gedeeltelijk op Mexicaans gebied ligt. Maar dat is de moeilijkheid niet. De kwestie is, señor Stanhope, dat ik een zoon heb, die helaas niet al te best oppast.’

‘Maar mijn beste Don Esteban,’ riep Arendsoog uit, ‘ik ben toch geen kindermisje!’

‘Dat begrijp ik, señor. Dat begrijp ik. En als mijn zoon nog thuis was, zou ik het waarschijnlijk zelf wel klaar spelen, om hem zijn leven te doen verbeteren. Maar hij heeft enige tijd geleden de ouderlijke woning verlaten.’

‘En u weet niet, waar hij zit?’

‘Tot op zekere hoogte weet ik dat wel.’

‘Ik begrijp u niet goed...’

‘In de buurt van mijn ranch, ik kan welhaast zeggen, nog gedeeltelijk op mijn grondgebied, zijn enkele bergen, die in de volksmond de naam hebben van de Blauwe Bergen, omdat het gesteente een eigenaardige blauwe kleur heeft. Het is een woest bergland, met bijna ontoegankelijke kloven en spelonken. Daar houdt zich een bende misdadigers schuil, die de naam voert van de Bende van de Blauwe Bergen. Zij wordt aangevoerd door een bandiet, die zich de veel gebruikte naam van El Lobo, de Wolf, heeft aangemeten. Heel veel politietroepen hebben al geprobeerd, de bende onschadelijk te maken, maar tot nog toe tevergeefs. Ze maken zich aan allerlei misdaden schuldig, en het is te begrijpen, dat het avontuurlijke jonge, onervaren mensen aantrekt. En bij die bende, señor Stanhope, heeft helaas mijn zoon zich aangesloten...’

Een ogenblik was het stil. Arendsoog begreep, welk een verdriet de oude heer moest hebben om het slechte gedrag van zijn kind.

‘Hoe heet uw zoon?’ vroeg hij dan.

‘Carlos. Maar hij wordt ook wel Charley genoemd. Dat komt, omdat zijn moeder een Amerikaanse was.’

‘U zegt, wàs? Uw vrouw is dus ...’

‘Ja, señor, mijn kinderen hebben helaas hun moeder al te vroeg moeten missen.’

‘U hebt dus nog meer kinderen?’

‘Nog een dochter, Benita. Zij past gelukkig goed op, en ze is een hele troost voor me.’

‘En wat is nu eigenlijk uw bedoeling?’ vroeg Arendsoog na een poosje. ‘Wilt u, dat ik doe, wat aan de politietroepen niet is gelukt? Moet ik die bende uitroeien? Of moet ik uw zoon terugbrengen?’

‘Señor, als u beide dingen volbrengen kon, ja, dat zou geweldig zijn!’ riep Don Esteban uit. ‘Maar dat zal wel niet mogelijk zijn. Daarom durf ik u alleen maar vragen: breng mij mijn zoon terug, als u dat voor mij

wilt doen. Ik ben rijk, en kan u iedere beloning geven, welke u vraagt.'

'Als ik u helpen kan, Don Esteban,' zei Arendsoog, 'dan vraag ik daarvoor geen enkele beloning. Ik zeg, als ik u helpen kan. Want ik zie nog geen mogelijkheid. Ik zou me allereerst van de plaatselijke toestanden op de hoogte moeten stellen. Vertelt u me eens, waar ongeveer ligt uw ranch?'

'De dichtst bijzijnde plaats is Lorenzo Valley, op de weg van Palmida naar de grens. Lorenzo Valley ligt ongeveer twintig kilometer van mijn huis.'

'En die beruchte Blauwe Bergen?'

'Die liggen ten westen van mijn rancho. Denkt u, dat u kunt komen, señor?' vroeg Don Esteban hoopvol.

Arendsoog dacht even na.

'Ik weet nog niet, hoe ik het doen zal,' zei hij dan. 'Maar ik kom zeker. Alleen zou ik dit eerst nog van u willen weten: hebt u aan iemand verteld, dat u mijn hulp zou gaan inroepen?'

'In geen geval!' haastte Don Esteban zich te zeggen. 'Ik was in het geheel niet van plan, uw hulp te vragen. Alleen mijn dochter weet, dat ik op mijn zakenreis mijn goede vriend Newland zou bezoeken. Aan hem heb ik mijn nood geklaagd, en hij kwam toen op het idee, u te schrijven. U ziet dus, zelfs mijn dochter weet hiervan niets.'

'Des te beter,' zei Arendsoog. 'Dan kan ik ook geheel onopgemerkt blijven. En als ik kom, en toevallig op uw ranch verzeild zou raken, dan kent u me niet, begrepen?'

'Volkomen, señor. U kunt er van op aan, dat ik van mijn kant al het mogelijke zal doen, om u behulpzaam te zijn. Maar het zal toch misschien nodig zijn, dat u zich met mij in verbinding stelt?'

'Als dat nodig mocht zijn, dan zal ik er wel een middel voor weten te vinden. Weest u daar maar gerust op. Ik heb trouwens nog een goede helper...'

'Je bedoelt Witte Veder?' vroeg Newland.

'Natuurlijk!'

'Waarom is hij niet met je meegekomen? Ik dacht, dat jullie zo'n beetje onafscheidelijk waren.'

'Weet je nog, Newland,' zei Arendsoog, 'hoe het hier in het begin bij het opsporen van Dan Stevens helemaal niet op rolletjes liep? En weet je nog, dat dat kwam, omdat ze hier al gauw in de gaten hadden, wie wij waren? En waar zat 'm dat in? Omdat ze dadelijk gingen vermoeden, wie die blanke en zijn Indiaanse vriend waren!''*

* Zie: Het raadsel van de Mosquitovallei.

‘Drommels, ja, dat is waar,’ beaamde Newland. ‘Dus daarom heb je Witte Veder nu thuisgelaten!’

‘Precies!’

‘Maar als het nodig is, laat je hem natuurlijk over komen?’

‘Wat dacht je dan? Maar dat kan wachten. Eerst moet ik een inzicht krijgen in de toestanden daar, zonder dat men vermoedt, wie er op het oorlogspad is.’

Don Estebans ogen begonnen te schitteren.

‘Señor!’ riep hij uit. ‘U kunt er van verzekerd zijn, dat wij God en de Heilige Maagd om bijstand voor u zullen bidden. Ik kan u niet zeggen, hoe gelukkig ik ben, dat u er zich mee bemoeien wilt. U geeft mijn oude vaderhart weer moed!’

‘Al goed! Al goed!’ weerde Arendsoog lachend deze woordenvloed af. ‘Ik kan u immers nog niets beloven. Ik kan alleen mijn best doen.’

‘Uit wat ik zoal over u vernomen heb, señor Stanhope, mag ik wel besluiten, dat het u zal gelukken.’

‘Toe maar! Waarde heer, ik ben geen duizendkunstenaar! Ik ben maar een heel gewoon mens.’

‘Jij bent...Arendsoog!’ zei Newland trots. ‘En al ben je nu nog zo bescheiden, je weet, dat alle goedwillenden, jong en oud, van je houden.’

‘Och kom, wat ik bereikt heb, is me niet alleen door eigen kracht gelukt. Als Onze Lieve Heer me daarbij niet heel veel geholpen had, was er niet veel van terecht gekomen.’

‘Och,’ zei Don Esteban, ‘ook ik weet, dat wij allen, vergeleken bij de Voorzienigheid, maar stumperds zijn. En ik neem graag van u aan, dat u vertrouwen stelt in de hulp van de Hemel. En ik verzeker u, dat onze gebeden u zullen vergezellen.’

‘Dank u, Don Esteban,’ antwoordde Arendsoog. ‘Dus goed afgesproken, u gaat weer naar huis terug, en u kent me niet meer. Mogelijk zullen heel gekke geruchten over mij de ronde doen, maar daar trekt u zich niets van aan. Ze zullen nodig zijn, om mijn doel te bereiken.’

‘Hoor je nu, Don Esteban,’ riep Newland uit, ‘hoe voorzichtig hij zich uitdrukt? Maar is het tegelijk tot je doorgedrongen, dat hij al vast besloten is je te helpen?’ ‘Hola!’ lachte Arendsoog. ‘Dat heb ik helemaal niet gezegd!’

‘Nee, maar een goed verstaander heeft maar een half woord nodig!’

HOOFDSTUK 3

De opschepper

De dikke kastelein van het restaurant ‘Het gouden Paard’ in Lorenzo Valley keek nieuwsgierig op, toen de vermoeid uitzierende vreemdeling binnen stapte. Ook enkele voor de bar staande mannen draaiden even het hoofd om en bekeken de onbekende. Maar dan vervolgden ze weer hun gesprekken, alsof de nieuw aangekomene niet bestond.

Arendsoog, die de lange weg van de Double Cross-ranch tot Lorenzo Valley te paard had afgelegd, liep naar de bar en bestelde een glas bier. Dan draaide hij zich om en keek de gelagkamer rond.

Het was druk. Overal aan de tafeltjes zaten groepen mannen te praten of te kaarten. In een hoek jengelde een aftandse piano, gespeeld door een magere, verveeld uitzierende man, die blijkbaar met zijn gedachten niet was bij wat hij speelde. Vlak bij hem, aan de bar, stond een groepje mannen, die blijkbaar al heel wat whisky hadden genuttigd. Sommigen konden nauwelijks meer op hun benen staan. Ze schreeuwden boven alles uit en zongen soms brallend hun dronkemansliederen. Een van hen, een grote kerel met rood haar, voerde het hoogste woord.

‘Sufferds zijn jullie!’ schreeuwde hij. ‘Allemaal! Stommelingen! Niksnutters! Medelijden heb ik met jullie! Je bent geen knip voor de neus waard! Maar toch krijgen jullie van mij allemaal een rondje! Vooruit, kastelein, een rondje voor de hele zaak. En wie voor dit en dat niet met mij mee wil drinken, die sla ik zijn kop van de romp!’

Plotseling kreeg hij Arendsoog in de gaten.

‘Aha! Een vreemdeling! Kom hier, vreemdeling! Jij ook een borrel! Heb je gehoord, wat ik zei?’

‘Zeker heb ik dat gehoord,’ antwoordde Arendsoog rustig. ‘Maar ik ben niet gewend, op zulk een manier een borrel aangeboden te krijgen.’

‘Zo, ben je dat niet gewend? Nou, dan wen je er maar heel gauw aan, want anders weet je, wat je te wachten staat. Ben’ schenk hem het eerste in. Hij is onze geëerde gast! Haha!’ Het troepje, waarvan hij

het middelpunt uitmaakte, schaterde met hem mee. Arendsoog bleef rustig staan en weerde met een hand het glas af, dat de kastelein hem aanbood.

‘Dank je,’ zei hij. ‘Ik heb van zo’n opschepper geen borrel nodig.’

Ogenblikkelijk werd het doodstil in de zaak. Iedereen keek verbaasd naar de jonge man, die zo kalm de grote kerel dorst te weerstaan. Deze duwde met zijn ellebogen de om hem heen staande mannen opzij en stond met een paar passen vlak voor Arendsoog.

‘Ventje,’ begon hij dreigend kalm, ‘weet je wel, wie ik ben?’

‘Geen flauwe notie van,’ zei Arendsoog.

‘Nooit van Red Bill gehoord?’

‘Ik had nog niet de eer.’

‘Dan heb je die nou! Want ik ben Red Bill!’

‘Ik kan nou niet bepaald zeggen, dat het me aangenaam is, kennis met je te maken, Red Bill.’

‘Wel, hier en gunder! Man, je weet niet, wat je zegt! Maar ik kan het je niet kwalijk nemen, als je me niet kent! Wel eens aan revolver-schieten gedaan?’

‘O jawel,’ zei Arendsoog, inwendig lachend. ‘Van tijd tot tijd.’

‘Van tijd tot tijd, zegt hij!’ brulde de kerel. ‘Man, ik schiet op vijftig pas afstand het hart uit een aas! Rod,’ schreeuwde hij dan tot een van de mannen die bij hem hadden gestaan, ‘kom hier!’

‘Ja, Red,’ antwoordde Rod, een miezerig mannetje, en hij maakte zich los van de groep bij de toonbank.

Red Bill greep een schoppenaas van een tafeltie.

‘Hou vast!’ commandeerde hij. Rod pakte bevend de kaart aan.

‘Ga daar in de hoek staan!’

Toen Rod in de verste hoek van de gelagkamer stond, trok Red Bill zijn revolver en even later knalde er een schot. In het midden van de kaart, die Rod omhoog hield, zat een mooi, rond gat!

Verschillende mannen klaptten in hun handen, maar hielden verschrikt op, toen plotseling achter elkaar vier schoten knalden. En toen vergaten ze in hun verbazing, opnieuw te applaudiseren.

Op iedere hoek van de kaart was een nieuw gat verschenen!

Stomverbaasd keek Red eerst naar de kaart en dan naar Arendsoog, die rustig de afgeschoten patronen door nieuwe verving.

Even later zaten zijn revolvers weer in de holsters, alsof er niets gebeurd was!

Maar nu maakte bij Red Bill verbazing plaats voor een grote woede,

omdat iemand hem de loef had afgestoken.

‘Een kunst, als je rustig hebt staan te mikken!’ schreeuwde hij. ‘Dat is kinderspel! Maar als je snel trekken moet, speel je het niet klaar! Zo kan ik het ook!’

‘Doe het dan!’ nodigde Arendsoog hem uit.

‘Wel ja, sta me daar nog een beetje te commanderen! Dat komt hier pas kijken, en meent mij de les te lezen!’

Het was duidelijk, dat de kerel zich opzettelijk opwond, blijkbaar om een aanleiding te vinden, Arendsoog te lijf te kunnen gaan.

Plotseling herinnerde hij zich het rondje, dat hij geven zou. ‘Heila, Ben!’ brulde hij. ‘Wat sta je daar te suffen! Waar blijft dat rondje?’

‘Neem me niet kwalijk, Red, maar je zei, dat hij daar eerst...’

‘Dat is waar. Wel, vreemdeling, ben je van plan, die borrel van me aan te nemen, of niet!’

‘Als iemand mij vriendelijk vraagt, met hem te drinken, dan sla ik dat nooit af,’ antwoordde Arendsoog. ‘Maar ik heb me nog nooit een glas op zo’n manier laten opdringen.’

‘En dat durft hij te zeggen tegen mij, Red Bill, de rechter hand van...’

‘Red Bill, je praat teveel,’ klonk er opeens een rustige stem. De spreker was een lange man, die een beschaafde indruk maakte. Hij was gekleed in een keurig zwart kostuum met een wit-zijden shirt. Op zijn hoofd had hij een zwarte, breedgerande, slappe hoed. Als men echter naar zijn gezicht keek, moest als vanzelf de gunstige indruk, welke de man maakte, verdwijnen. De dunne lippen, de sluwe, onrustige ogen, gaven nu niet bepaald aan, dat het iemand moest zijn van een hoogstaand karakter.

Het was echter opmerkelijk, welk een invloed de man had op Red Bill. Want deze bond onmiddellijk in en zei:

‘Je hebt gelijk, Lew. Maar zo’n kerel zou je ook... Maar ik kan het hem ook zonder woorden wel duidelijk maken, wie ik ben.’

De man in het zwart haalde de schouders op, als wilde hij daarmee te kennen geven, dat hij er niets op tegen had.

Red Bill deed een stap naar voren, zodat hij vlak tegenover Arendsoog kwam te staan.

‘Je bent nou wel zo’n held op de revolver,’ begon hij, ‘maar ik zou wel eens willen zien, wat je zonder dat schietijzer begint. Als je een vent bent, doe je je gordel af.’

Nauwelijks was hij uitgesproken, of Arendsoogs gordel lag al op de toonbank.

‘Nou jij!’ nodigde hij uit.

Een gemeen, triomfantelijk lachje speelde om de lippen van Red Bill, toen hij zijn gordel naast die van Arendsoog deponeerde.

‘Ziezo,’ zei hij, ‘en nou heb je maar te kiezen: of die borrel opdrinken, of een flink pak slaag in ontvangst nemen!’ Arendsoog nam het glas van de toonbank. Van de aanwezigen in het café kwam een teleurstellend gemompel, omdat ze meenden, verstoken te blijven van een fikse vechtpartij. Maar dat gemompel maakte onmiddellijk plaats voor een algemene uitroep van verbazing, toen Arendsoog plotseling het glas ophief en de inhoud Red in het gezicht slingerde.

Red Bill stond een ogenblik verbijsterd, terwijl hij proestend zijn hoofd schudde. Maar dan kwam hij met een gebrul van woede op Arendsoog toestormen, zwaaiend met zijn machtige armen. Zijn vuist als een stoomhamer schoot uit, en zeker zou Arendsoog tegen de grond zijn gegaan... als de klap hem geraakt had.

Maar Arendsoog stond al lang niet meer op de plek, waar zijn aanvaller sloeg. Hij was eenvoudig een pas opzij gesprongen. Red Bill kon zijn vaart niet houden, draaide een halve slag om en slingerde vervolgens tegen de toonbank, die schudde onder het zware gewicht. Tegelijkertijd deed Arendsoog een sprong naar voren en gaf Red Bill een opstopper tegen zijn kin. Zijn hand tintelde er van, alsof hij tegen een rotsblok had geslagen. Een minder sterke man zou door deze klap tegen de grond zijn gegaan, maar Red Bill schudde slechts even het hoofd, en kwam toen weer op Arendsoog af, zijn vingers uitgespreid, om Arendsoog te grijpen. Arendsoog begreep, dat hij verloren was, als de man hem te pakken kreeg. Want tegen deze geweldenaar zou hij het in een gevecht van lijf tegen lijf altijd moeten verliezen. Hij zorgde er daarom voor, buiten het bereik van de harige klauwvingers te blijven, en danste met luchtige passen om Red Bill heen. Af en toe kreeg hij de kans, zelf een klap uit te delen, wat hij dan ook prompt deed.

Een algemeen gelach klonk telkens op, als de reus weer tevergeefs een greep deed naar zijn aalvlugge tegenstander. Wat natuurlijk Red Bill nog woester maakte.

‘Blijf staan, lafbek!’ brulde hij.

‘Probeer me maar te pakken!’ nodigde Arendsoog hem uit. Hij had gemerkt, dat de kerel naar adem begon te hijgen, en begreep, dat zijn enige kans in een overwinning bestond in het afmatten van zijn aanvaller. want hoewel Red al menige rake klap had opgelopen, scheen hij daar niet veel hinder van te ondervinden.

Toen keerden de kansen...

Het miezerige mannetje Rod stond vooraan in de kring van toeschouwers. Juist, toen Arendsoog opnieuw een sprong achteruit deed, na Red een klap op zijn neus te hebben verkocht, stak het mannetje zijn been uit...

In volle vaart sloeg Arendsoog achterover en kwam met zijn hoofd op de houten vloer terecht. Alles werd donker om hem heen...

Met een triomfantelijk gebrul stortte Red Bill zich op de bewuste-loze en begon diens gezicht met zijn vuisten te bewerken. En hoewel de meeste omstanders een zwak gemompel van afkeuring lieten horen, durfden ze toch niet in te grijpen. Plotseling klonk echter de kalme stem van de man in het zwarte kostuum:

‘Zo is het genoeg, Red!’

Maar Red wilde zijn prooi zo maar niet prijs geven.

‘Die kerel heeft me tot nog toe geen kans gegeven!’ sputterde hij tegen. ‘Ik zal...’

‘Zo is het genoeg!’

‘O, goed!’ bromde Red, terwijl hij, onwillig nog, opstond.

HOOFDSTUK 4

Een voorstel

Arendsoog opende de ogen, maar sloot ze onmiddellijk weer, omdat een stekende pijn door zijn achterhoofd schoot, toen hij in het licht van een lamp keek. Hij kreunde zacht, en bleef stil liggen. Na een poosje deed hij zijn ogen weer voorzichtig open. Nu ging het beter. Langzaam draaide hij zijn hoofd om, wat hem niettemin weer een felle pijscheut bezorgde.

Tot zijn verwondering zag hij, dat hij in een kleine kamer lag. In het eerst wist hij niet, wat er met hem gebeurd was, maar langzamerhand keerde de herinnering aan de vechtpartij terug. Hij grijnsde spottend over zichzelf. Daar had hij opzettelijk de kerel tot vechten uitgelokt, in de hoop, zo de aandacht van de Bende van de Blauwe Bergen, op zich te vestigen. Welnu, dat was hem wonderwel gelukt. Maar dat het zo zou aflopen, had hij niet verwacht. Hij had toch met eigen ogen gezien, hoe Red steeds meer naar adem begon te hijgen. Het had volgens hem niet lang meer kunnen duren, of Red had het opgegeven. Hoe kwam het dan, dat hij desondanks toch het onderspit had gedolven?

Dan, ineens, herinnerde hij zich iets gevoeld te hebben, toen hij achteruit sprong. Hij was ergens over gestruikeld. Maar dat kon niet anders dan opzettelijk veroorzaakt zijn. Want tevoren was die hinderenis er niet geweest!

‘De valse schooiers!’ mompelde hij zacht.

Maar hoe kwam hij hier, in deze kamer? Was het een kamer die behoorde tot het café?

Hij wilde daar zekerheid van hebben, en probeerde zich op te richten. Maar nauwelijks had hij zich met zijn elleboog opgeduwd, of een aanval van duizeligheid dwong hem, weer te gaan liggen. Hij zette echter door, en weldra zat hij op de rand van de divan, waarop hij gelegen had.

Op hetzelfde ogenblik werd de deur geopend en de man in het zwart kwam binnen.